

[Axel Kristensen.]

og man vil prøve at hindre det ved dybe indgreb i enkeltheder, som ikke kan gøres retfærdigt og fornuftigt.

Hvis man derimod erkender, at det ikke kan gøres på denne måde — og det mener vi altså ikke det kan —, så må vi skabe konkurrence på dette område. Derved flyttes produktionen hen til de fornuftige steder, derved forøges produktionen, derved sikres udnyttelsen af produktionsmidlerne bedst muligt, og derved forøges mængden, så opsparingen naturligt kan blive større. Dette falder i en periode, hvor årsagen til den for lille produktion, nemlig manglen på råstoffer til landbruget, ophæves gennem Marshallhjælpen, således at produktionen og investeringen må stige, fordi landbruget ganske selvfølgelig vil forøge sine besætninger. Så er problemet jo i virkeligheden løst uden al den planøkonomi og de kunstige indgreb i enkeltheder, som ikke kan gøres rigtigt og fornuftigt.

Det, det drejer sig om i færdigvareimport, kan ikke være så forfærdelig afgørende. Jeg har ikke kunnet nå at se efter og vil ikke håbe, at de tal, jeg nævner, er fortolrige, men vi har i hvert fald fået den oplysning — det står forresten i Statistisk Årbog —, at importen af færdigvarer, der her er tale om, i 1939 var så stor, at den med det nuværende pristal vil blive på 650 mill. kr. Enhver ved, at importen i 1939 var langt større end normalt, fordi man ventede en prisstigningsperiode, krig o. s. v., og man gav mere fri, end man plejede, der kom mange flere varer, der var en vareimport — hvis jeg ikke tager fejl — på ca. 150 mill. kr. mere end nu.

Hvis disse tal er rigtige, betyder det, at den nødvendige færdigvareimport til Danmark for at dække det behov, der var dengang, måtte andrage omkring 500 mill. kr. Vi har været oppe på godt et par hundrede millioner. Handelsministeren har gentagne gange sagt, at nu har vi forøget den fra England en hel del; altså det, der ligger imellem, er et ikke helt afgørende tal. Men det er helt afgørende at få sundhed i konkurrencen. Ministeren har ganske afvist at følge den politik, vi her har foreslået, og dermed afvist den eneste metode, der efter vor opfattelse kan føre til det, der skal nås: et frit erhvervsliv. Det er ikke muligt, når der ikke er balance i enkeltheder, at ophæve forordninger og priskontrol, og når man ikke kan ophæve dem i morgen, kan man jo heller ikke lade være at vedtage en lov. Man kan ved administration af

loven få disse ting i balance, således at loven i meget høj grad bliver overflødig. Jeg behøver ikke at nævne de tosidige handelsaftaler — dem har jeg omtalt, hver gang jeg ellers har talt. Vi har i udvalget prøvet klart og enkelt igen at få fastslået, om der var nogen som helst villighed hos ministeren til virkelig at gå ind i vor tankegang. Trods hans gentagne afvisninger stillede vi et ændringsforslag, der i korthed gik ud på, at ministeren skal sætte et sådant forhold mellem færdigvarer, råstoffer, halvfabrikata og investeringsgoder, at der skabes den fornødne konkurrence. (Ordføreren [Einer-Jensen]: — og arbejdsløshed!). Nej, det er ikke rigtigt. Det ærede medlem hr. Einer-Jensen afbrød mig på en interessant måde. Han siger: „og arbejdsløshed“. Det vil altså sige, at en del af det flertal, der nu gennemfører denne lov, vil bruge den som beskyttelse. Handelsministeren lovede os, at det skulle den ikke blive; men det var det første handelsministeren røbede i udvalget, da der var tale om disse frilister. Han sagde: nu er der et par tømrmestere, der har lavet en fabrik for tommestokke; var det ikke rimeligt at give dem chancen for at se, om de kan klare sig, inden vi påfører dem konkurrence? Der har vi tendensen, netop det, vi vil bekæmpe.

Vi ønskede altså at få klaret spørgsmålet, om der slet ikke var nogen mulighed for at få fastslået, at den af os ønskede politik skulle føres, og stillede altså forslaget om forholdet mellem færdigvarer og de andre varer. Endvidere ønskede vi bestemt at få fastslået, at importevnen skulle udnyttes, idet vi samtidig selvfølgelig erkendte — det har jeg også sagt i min ordførertale ved første behandling —, at når disse ting er i orden, må der, hvis vi så vil af med restriktionerne for alvor, skabes en valutareserve; hvis man ikke har noget til at tage svingningerne, hvordan skulle man så klare sig? Selvfølgelig må man have reserver til at tage sæsonsvingningerne; det er blot spørgsmålet, på hvilket tidspunkt de skal skaffes. De skal ikke skaffes først, men når erhvervslivet er gjort sundt. Derfor skriver vi i vort forslag, at man skal benytte importevnen i fuld udstrækning, og den dag man ikke mener, at dette skal gøres mere, kan man altså ved at henvende sig til vareforsyningsudvalget få tilladelse til at lade være med dette. Det betyder slet ikke, at dette udvalg skal administrere, på ingen som helst måde. Der står udtrykkeligt i vort forslag: „udover det i handelsaftalerne fastsatte“ — ethvert barn ved jo, at der kommer svingninger. Spørgsmålet er dette